

Arrest

nr. 326 052 van 30 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 10 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. KOUMAR, die loco advocaat P. DE WOLF verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukkenonderzoek bleek dat verzoeker op 7 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende in Noorwegen, op 31 maart 2016 in Italië, op 7 oktober 2016 in Zwitserland, op 17 oktober 2016 in Duitsland en op 12 september 2017 een verzoek in Frankrijk.

Op 30 november 2020 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Franse instanties op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III Verordening. De Franse autoriteiten stemden op 7 december 2020 in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III Verordening.

Op 19 januari 2021 werd een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), afgegeven die werd betekend op 27 januari 2021.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. X van 18 mei 2021 en daarna werd bij arrest nr. X van 13 juli 2021 de afstand van het beroep vastgesteld.

1.2. Verzoeker dient op 23 december 2022 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 juli 2024.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 november 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U geeft aan geboren te zijn in 1992 in Cefadera, Oromia regio. U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Oromo etnie.

U werd geboren in Cefadera maar ging naar school in Delo Mena. In beide dorpen hadden uw ouders een huis waar u toen kon verblijven. U ging naar school tot de 11de graad. In Sene 2006 (Ethiopische kalender>Gregoriaanse kalender: juni 2013) nam u deel aan een protest tegen het regime. U werd gearresteerd en drie maanden opgesloten. U werd vrijgelaten met een waarschuwing en werd ook geschorst van school. Hierna werkte u op de koffieplantage van de familie in Cefadera. U had immers het plan om uw eigen zaak te beginnen in de koffiesector. U vond het echter niet meer veilig en besloot daarom te vertrekken. U verliet uw land van herkomst in Tahassas 2007 (december 2014).

Uw vingerafdrukken werden genomen in Italië, maar u reisde door naar Noorwegen waar u op 5 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd echter terug naar Italië geleid op 3 april 2016. U bleef er enkele maanden en reisde dan verder naar Zwitserland. Daar diende u ook een asielaanvraag in op 7 oktober 2016 maar u kreeg een weigeringsbeslissing op 19 oktober 2016. U zette dan uw reis verder naar Duitsland waar u een week later, op 26 oktober 2016, een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook hier kreeg u een weigeringsbeslissing op 17 mei 2017 in het kader van de Dublinprocedure. Hierna trok u naar Frankrijk. Op 12 september 2017 diende u in dit land een verzoek om internationale bescherming in. U kreeg ook hier een weigeringsbeslissing op 21 mei 2021.

U kwam een eerste keer toe op Belgisch grondgebied in mei 2019. Hoewel u hier een jaar verbleef, besloot geen asiel aan te vragen. U wou immers naar Engeland gaan. Op 6 november 2020 besloot u toch een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In het kader van de Dublin procedure, werd u echter naar Frankrijk geleid op 9 juli 2021. Na drie dagen keerde u terug naar België. Ook dan duurde het meer dan een jaar voor u opnieuw een asielaanvraag indiende. Op 23 december 2022 besloot u dan toch om opnieuw een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische asielinstanties. Op 28 september 2023 verklaarde het CGVS uw eerste volgende verzoek om internationale bescherming ontvankelijk om formele redenen met het oog op een onderzoek ten gronde.

Ter staving van uw eerste volgende verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor; een kopie van een vonnis geveld in Ethiopië, en een medisch attest.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Meer dan tien dagen na het persoonlijk onderhoud mocht het Commissariaat-generaal wel een medisch attest ontvangen van u waarin geschreven staat dat u momenteel een behandeling van antidepressiva volgt sinds januari 2024. Hoewel u dus meer dan zeven maanden reeds in behandeling was, maakte u hiervan geen enkele melding van voorafgaand aan noch tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien dient er te worden opgemerkt dat het attest niet vermeldt dat u niet in staat zou zijn om gedetailleerde, coherente en samenhangende verklaringen af te leggen tijdens een persoonlijk onderhoud in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Uit het attest blijkt bovendien niet op te maken op welke onderzoeken de gestelde diagnoses werden gebaseerd, dan wel of u überhaupt werd onderworpen aan een cognitief neuropsychologisch onderzoek.

Hoe uw post traumatisch stress syndroom zich uit, valt niet op te maken uit het attest en vermeldt bovendien geen concrete steunmaatregelen. U werd aan de aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u zich mentaal en fysiek goed genoeg voelde voor het afleggen van uw verklaringen waarop u bevestigend antwoordde. Er werd u uitdrukkelijk uitgelegd dat u steeds een pauze kon aanvragen wanneer u daar nood aan had (NPO, p. 4). Doorheen het persoonlijk onderhoud werden u manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die u kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Er werden zowel open als gesloten vragen gesteld, en waar nodig werd een vraag meerdere malen herhaald of geherformuleerd. De kwaliteit van het gehoor en van de opgetekende verklaringen laten duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielaanvraag op een functionele en zelfstandige manier uiteen te zetten. Er kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud dan ook niet worden afgeleid dat het onderhoud

niet correct zou zijn verlopen of dat u niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen. Zowel doorheen als aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u alle vragen van het persoonlijk onderhoud goed heeft begrepen (NPO p.15, 26).

Gelet op wat voorafgaat kan er in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u aangetekend werden verstuurd op 23 oktober 2024. Het CGVS mocht geen opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud van u ontvangen, waardoor de conclusie werd getrokken dat u akkoord gaat met de inhoud van deze zoals opgesteld door de protection officer.

U ontvluchtte uw land van herkomst omdat u vreesde opnieuw vervolgd te worden omdat u niet zou hebben voldaan aan de u opgelegde voorwaarden na uw voorwaardelijke vrijlating (nadat u was aangehouden na een manifestatie). Bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië vreest u dat u opnieuw verdacht zal worden deel te nemen aan de oppositie (notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p.15)

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient er te worden gewezen op uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Zo geeft u aan dat u een jaar in België verbleef alvorens u uw eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Ook na uw terugdrijving naar Frankrijk en uw terugkeer naar België duurde het opnieuw meer dan een jaar alvorens u een volgende asielaanvraag indiende. Gevraagd waarom u zo lang wachtte, verklaart u dat de eerste periode zo lang wachtte omdat u dacht dat België uw aanvraag niet zou accepteren en u eigenlijk naar Engeland wou. De tweede keer dat u pas na een jaar een verzoek om internationale bescherming besloot in te dienen toen u hier in België verbleef was omdat u toen te horen kreeg dat Groot-Brittannië asielzoekers terug wou sturen naar Rwanda (NPO, p.7). Dat u initieel niet van plan was om in België te blijven, kan allerminst als afdoende verschonning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom u al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die ervoor zorgde dat u Ethiopië verliet, dan wel die u verhindert ernaar terug te keren. Dit klemmt des te meer daar deze reden u er niet van heeft weerhouden om in Frankrijk, Noorwegen, Duitsland en Zwitserland een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u tot tweemaal toe illegaal een jaar in België verbleef waardoor u niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar Ethiopië te worden gerepatriëerd, toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Uw laattijdige verzoek vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door u voorgehouden nood aan internationale bescherming en de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees.

Vervolgens dient er te worden opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming consistente, coherente en gedetailleerde verklaringen verwacht mogen worden voor de verschillende asielinstanties. Toch blijkt dat uw asielrelaas bij de Franse asielinstanties op pertinente elementen verschilt met hetgeen u verklaart voor de Belgische asielinstanties. Nochtans verklaarde u dat u dezelfde motieven en redenen van vertrek uiteen zette in Frankrijk en in België (NPO, p.6). Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt dat u geen lid was van de queerroo, maar uw neef wel. Op uw persoonlijk onderhoud daarentegen blijkt u opeens toch lid te zijn van deze groepering (NPO, p.13). Wanneer u met deze discrepantie geconfronteerd wordt, kunnen uw verklaringen, die overigens warrig en tegenstrijdig zijn, niet overtuigen. Zo verklaart u dat uw neef als een erkend lid opdrachten kreeg. U daarentegen had geen lidkaart. Nochtans kreeg u ook opdrachten. Gevraagd of u dan lid kan zijn, zonder lidkaart, antwoordt u dat bijna iedere jongere lid was. Dit kan echter niet overtuigen waarom u geen melding maakte van uw lidmaatschap noch bij de DVZ noch voor de Franse asielinstanties. Geconfronteerd hiermee antwoordt u dat u dit zeker wel vermeldde in Frankrijk. Echter, uit de notities blijkt dat u enkel aangaf lid te zijn van een schoolvereniging en rept u met geen woord over de queerroo (zie Frans asieldossier). Zeker gezien dit net de essentie en de katalysator zou zijn geweest van uw vervolgingsfeiten, is het opvallend dat u uw politieke deelname opeens aanzienlijk groter inschat voor het CGVS.

Ook over uw beweerde arrestatie blijken uw verklaringen niet altijd overeen te komen. Zo verklaart u in Frankrijk dat u op een zaterdag in juni 2014 deelnam aan een demonstratie voor de vrijlating van politieke gevangenen en diezelfde avond nog gearresteerd werd (zie Frans asieldossier). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen verklaart u eerst in Meskerem 2007 te zijn gearresteerd (Ethiopische kalender (EK)> Gregoriaanse kalender: september 2014). Op uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS blijkt u ook wisselende verklaringen af te leggen over de dag van uw arrest. Eerst situeert u dit in de tiende maand (van de EK>juni GK). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen voor de DVZ, verklaart u deze discrepantie door te verwijzen naar de tolk. Nochtans werd u toen bijgestaan door een tolk die het Oromo machtig was. Wanneer er echter dieper ingegaan wordt op dit vervolgingsfeit, spreekt u opeens over de elfde maand (NPO, p.20). Ook hiermee wordt u geconfronteerd, waarop u reageert dat u zeker bent dat het niet de 10de maand was waarin u gearresteerd werd (NPO, p.20). Vervolgens blijkt ook de duur van uw hechtenis te

verschillen met uw eerdere verklaringen voor de Franse asielinstanties. Zo meent u dat u twee maanden en 26 dagen vast zat in de gevangenis van Delo Mena. In Frankrijk was dit drie maanden en zes dagen. Hoewel het verschil niet groot is, is het toch opvallend dat u heel specifiek en exact, zowel in Frankrijk als in België, aangeeft hoeveel dagen u in de gevangenis vertoefde. Ook verklaart u op uw persoonlijk onderhoud dat u op een vrijdagavond bent gearresteerd, en dus niet op een zaterdag zoals u verklaarde in Frankrijk (NPO, p.20). Meer zelfs, in Frankrijk geeft u aan dat u gearresteerd werd nadat u mee had gedaan aan een protest, op uw persoonlijk onderhoud meent u dat u gearresteerd werd omdat men dacht dat u ging meedoen aan een protest (NPO, p.22). Waar u in Frankrijk verklaarde met uw huisgenoten en broer gearresteerd te zijn in het huis dat u huurde, gebeurde dit volgens uw verklaringen in België in het huis van uw neef en werden u, uw huisgenoten en uw neef gearresteerd (NPO, p.22). Tot slot geeft u ook aan op uw persoonlijk onderhoud dat u er zeker van bent dat u weet wanneer u bent vertrokken, namelijk de vierde maand van 2007 (EK). Nochtans verklaarde u bij de DVZ dat u pas vertrok in de 6de maand (EK), net zoals u verklaarde in Frankrijk. Uw tegenstrijdige verklaringen over de kern van uw vervolgingsfeiten, leggen een enorme hypotheek op de geloofwaardigheid van uw feitenrelaas.

Verder zijn uw verklaringen omtrent uw 'impliciet' lidmaatschap bij de qeerroo tegenstrijdig en weinig waarschijnlijk. Zo verklaart u dat iedere jongere in feite lid was, maar dat het lidmaatschap bij de qeerroo geheim is en zelfs de dichte familie niet op de hoogte zou zijn als men een opdracht zou krijgen. U daarentegen verklaart wel dat u pamfletten ophing en liedjes liet afspelen in een soort campagne op de markt en andere plaatsen waar mensen samenkamen en u veel mensen kon bereiken (NPO, p.14). Uw verklaringen dat het lidmaatschap enerzijds geheim was, maar dat u anderzijds publiekelijk campagne zou hebben gevoerd in opdracht van de qeerroo, zijn dan ook niet enkel opvallend te noemen, maar ook enigszins tegenstrijdig en dus weinig overtuigend. U weet overigens in het algemeen niet te overtuigen wat uw activiteiten en al dan niet lidmaatschap van de qeerroo betreft. U blijft steken in algemene vaagheden en weinig concrete antwoorden wanneer de protection officer u hierover vragen stelt. Zo moet de medewerker van het CGVS u meermaals vragen welke activiteiten u nu precies deed in opdracht van de qeerroo, hoe u bent lid geworden, en antwoordt u ook niet meteen op de vraag wat van u verwacht werd als lid van qeerro en verwijst u enkel naar de bekende en algemene protesten tegen het bekende Masterplan in en rond de hoofdstad (zie NPO, p.21-23).

Ook over uw beweerde arrestatie zelf weet u hoegenaamd niet te overtuigen. Zo geeft u eerst als reden van uw aanhouding aan dat u jongeren mobiliseerde tegen het regime (zie NPO, p.22), vervolgens verwijst u naar pamfletten en u heeft het tot slot over een algemene campagne tegen de overheid. Uiteindelijk – na liefst maar tien vragen ter verduidelijking – verklaart u dat u op een avond gearresteerd zou zijn – samen met enkele andere personen – omdat ze dachten dat er de volgende dag een protest zou zijn tijdens de zaterdagse markt (NPO, p.22). Het is hoogst verwonderlijk dat u zich in allerlei bochten wringt, niet meteen concrete antwoorden geeft, en in het algemeen erg vaag blijft wanneer het over uw beweerde arrestatie in Ethiopië gaat – toch de reden waarom u uiteindelijk het land zou hebben verlaten.

Bovendien geeft u aan dat u nadat u meer dan twee maanden in hechtenis zat, vrijgelaten werd. Dit was op voorwaarde dat u zou deelnemen aan activiteiten van een jeugdorganisatie gelinkt aan de overheid, en dat u hiervoor maandelijks een bijdrage diende voor te betalen. U ging dan naar uw dorp en teelde daar op uw eigen stukje grond koffie, zo verklaart u verder. Het was immers uw plan om uw eigen zaak te beginnen in de koffie industrie. U voelde zich echter niet meer veilig omdat u geen maandelijks lidgeld betaalde en u niet deelnam aan de (opgelegde) activiteiten. U vermoedde immers dat de overheid u in het oog hield (NPO, p.11). Gevraagd waarom u dat denkt, antwoordt u opnieuw zeer algemeen dat 'er komen mensen van de administratie naar huis voor een waarschuwing' (NPO, p.24). Wanneer er echter wordt doorgevraagd hoe vaak de administrator zou zijn langsgesproken, een persoon die bovendien nog eens een vriend aan huis blijkt te zijn, ontwijkt u de vraag nogmaals en antwoordt u dat de administrator twee keer langskwam maar u kan dit hoegenaamd niet duiden (in de tijd) (NPO, p.24). Ook over de nasleep van uw beweerde aanvaring met en arrestatie door de veiligheidsdiensten blijft u bijgevolg erg op de vlakte en weet u hoegenaamd niet te overtuigen. Het is overigens niet duidelijk uit uw verklaringen hoe het louter vertellen dat u moest deelnemen aan de overheidsactiviteiten gezien kan worden waarvoor u een gegronde en zwaarwichtige vrees zou kunnen hebben. Bovendien, als u dan werkelijk vreesde dat u in de gaten te worden gehouden door de overheid, is het opvallend dat u niet vertrok na het eerste bezoek.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst ten eerste dat u opnieuw verdacht zou worden of in de gaten zou worden gehouden door de Ethiopische veiligheidsdiensten – na uw beweerde eerdere arrestatie in uw land van herkomst. De vervolgingsfeiten dateren echter van meer dan tien jaar geleden – bovendien in een totaal andere politieke context. Gevraagd waarom ze u nog steeds zouden verdenken, antwoordt u dat de overheid u niet zou aanvaarden omdat u lang niet in uw dorp bent geweest en ze u daarom als een politiek risico zouden percipiëren (NPO, p.24). Er dient te worden opgemerkt dat u zich voor deze blote stelling baseert op loutere hypothesen, persoonlijke vermoedens en veronderstellingen, zonder hiervoor concrete bewijzen aan te reiken dat dit werkelijk het geval zou zijn. Zoals gezegd is de politieke context in Ethiopië sinds uw vertrek gewijzigd. Zo is er sinds 2018 een nieuwe regering aan de macht met aan het hoofd een nieuwe premier die onder meer het voorheen verboden Oromo Liberation Front decriminaliseerde – waar de jongerenbeweging Qeerroo aan gelinkt wordt. Een tweede reden waarom u verklaart niet terug te kunnen gaan naar Ethiopië is omdat u meent dat u zou vervolgd worden omdat u

illegaal bent vertrokken. Er zijn echter geen aanwijzingen dat u hiervoor vervolgd zou worden door de Ethiopische autoriteiten, noch kan u deze zelf aanreiken

Tot slot geeft u aan dat u in het bezit bent van verscheidene identiteitsdocumenten, gaande van uw originele geboorteakte en uw origineel certificaat van burgerlijke stand, maar legde u deze niet voor tijdens het persoonlijk onderhoud noch later. Een kopie van een document omtrent uw arrestatie in Ethiopië werd achteraf wel doorgestuurd. U slaagt er echter niet in om een aannemelijke verklaring neer te leggen waarom u het origineel document van uw arrestatie niet kon verkrijgen. U geeft namelijk aan dat u uw geboorteakte en certificaat van burgerlijke stand ontving toen u nog niet in de asielprocedure was en het opsturen van documenten niet gemakkelijk is (NPO, p.3). Er kan echter niet worden ingezien waarom u dan niet meteen ook uw arrestatiedocument liet opsturen, maar dit pas twee jaar geleden deed. Bovendien is België niet het eerste land waar u een asielaanvraag indiende, tussen 2015 en 2017, ook in Frankrijk, Noorwegen, Zwitserland en Duitsland diende u een verzoek om internationale bescherming in. U zou bijgevolg dit document ook hebben kunnen gebruiken om uw verklaringen daar te staven. Uw verklaring is bijgevolg weinig overtuigend en bevestigt het gesolliciteerde karakter van dit document. Dit wordt des te meer bevestigd wanneer er gekeken wordt naar de opmaakdatum; 02 Tir 2016 (EK>GK: 11 januari 2024). Nochtans verklaarde u dat u dit document reeds in uw bezit had in Ethiopië en het in 2022 ontvangen heeft in België (NPO, p.3). Dit is bijgevolg onmogelijk rekening houdend met de datum van opmaak zoals vermeld op dit document.

Bovenstaande vaststellingen leiden dan ook tot de conclusie dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten als niet geloofwaardig geëvalueerd worden. Zo zijn er de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen bij vergelijking van uw asielrelaas in Frankrijk en België, oordeelden andere Europese lidstaten reeds dat de door u aangehaalde vrees niet gegrond was, en zijn uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties allesbehalve overtuigend. Uw ontwijkende en erg vage antwoorden op de door u gestelde vragen over uw beweerd politieke activiteiten en uw beweerd arrestatie zijn een verdere bevestiging van uw weinig overtuigende en weinig aannemelijke vrees ten aanzien van uw land van herkomst.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Oromia beoordeeld te worden. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "ETHIOPIE. Veiligheidssituatie in Oromia" van 26 maart 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_veiligheidssituatie_in_omoria_20240326.pdf) blijkt dat het geweld in de regionale staat Oromia opklaait in 2019 na het mislukken van de in augustus 2018 getekende verzoeningsovereenkomst tussen het Oromo Liberation Front (OLF) en de Ethiopische overheid. De overeenkomst stelt het OLF – door het Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front (EPRDF) bestempeld als terroristische organisatie – in staat vanuit ballingschap in Eritrea terug te keren naar Ethiopië, maar gebrekkige ontwapening, demobilisatie en re-integratie zaaien onmin over de overeenkomst tussen de Ethiopische regering en het OLF, alsook binnen het OLF. In oktober 2018 weigert een militair contingent te ontwapenen en treedt het naar voor als het Oromo Liberation Army (OLA). De groep verbreekt de banden met het OLF en begint een opstand voor de zelfbeschikking van de Oromo in het westen en zuiden van Oromia. Het conflict in de noordelijke regio Tigray (november 2020 – 2022) creëert een veiligheidsvacuüm dat door het OLA gebruikt wordt om de opstand uit te breiden. Na het tekenen van het Cessation of Hostilities Agreement (CoHA) dat een einde maakt aan de oorlog in Tigray, escaleren de vijandelijkheden tussen het OLA en de regeringstroepen in Oromia. Twee onderhandelingsrondes tussen vertegenwoordigers van het OLA en van de Ethiopische regering – een eerste eind april-begin mei 2023 en een tweede in november 2023 – blijven zonder resultaat. Telkens escaleert het geweld na het mislukken van de onderhandelingen – beide partijen voeren hun gewapende acties op in een poging hun respectievelijke onderhandelingsposities te versterken –, waarbij burgerdoden vallen. Daarnaast leiden ook de spanningen tussen de Oromo en de Amhara tot meer aanvallen op burgers. In het grensgebied tussen de regionale staten Oromia en Amhara en in het westen van Oromia voeren gewapende groepen, voornamelijk het OLA en etnische Amharamilities – gekend als Fano – aanvallen uit op respectievelijk Oromo- en Amharaburgers.

Na de mislukte onderhandelingen doet zich een geografische verschuiving van het conflict voor van plattelandsgebieden in het westen van Oromia naar centraal Oromia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de regio Oromia hoofdzakelijk plaatsvindt in de zones Oost-, West-, Noord- en Zuidwest-Shewa, alsook in de zones Kelem-, West-, Oost- en Horo Guduru-Wollega.

Voor de periode van 1 november 2022 tot en met 31 januari 2024 registreert ACLED 787 incidenten en 2.475 dodelijke slachtoffers in de regio Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 389 incidenten als battles, 26 als explosions/ remote violence en 363 als violence against civilians. De helft van het door ACLED geregistreerde geweld betreft confrontaties tussen twee gewapende groepen, voornamelijk maar niet uitsluitend tussen de Ethiopian National Defense Force (ENDF) en het OLA. Iets minder dan de helft betreft geweld gericht tegen burgers. ACLED beschouwt 374 incidenten als civilian targeting – gewelddaden waarbij burgers “the main or only target” zijn –, waarbij 1.004 dodelijke slachtoffers vallen. Zowel regeringstroepen, het OLA als andere gewapende groepen plegen gewelddaden tegen burgers. Burgers, in het bijzonder mannen, worden het slachtoffer van willekeurige arrestaties, langdurige detenties en buitengerechtelijke executies door regeringstroepen louter op verdenking van lidmaatschap, sympathie of het verstrekken van materiaal en informatie aan het OLA. Het federale leger maakt ook gebruik van drones die hun tol eisen onder de burgerbevolking. Het OLA maakt zich op zijn beurt schuldig aan het aanvallen, ontvoeren (tegen losgeld) en doden van Amharaburgers, regeringsfunctionarissen en personen met (vermeende) banden met de overheid.

Ethiopië telt naar schatting vier miljoen ontheemden, vooral in de regio's Somali (29,6 %), Oromia (29,5 %) en Tigray (27,4 %). IOM registreert tussen augustus en september 2023 naar schatting 1.023.439 IDP's in de regio Oromia. Volgens cijfers van de regionale autoriteiten verblijven in februari 2024 ongeveer 1,5 miljoen ontheemden in Oromia. Conflicten zijn de belangrijkste reden voor ontheemding in Oromia, gevolgd door sociale spanningen.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Uit uw verklaringen blijkt dit niet het geval te zijn, u heeft immers familie en kon werken in uw geboortedorp, en brengt zelf geen argumenten aan die zouden wijzen op persoonlijke omstandigheden die de ernst van de bedreiging in uw hoofde zou verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst wordt in het verzoekschrift ingegaan op de vluchtelingenstatus. Verzoeker stipt hierbij zijn kwetsbaarheid aan en gaat dan nader in op de tolk, zijn laattijdig beschermingsverzoek, de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Franse en Belgische asielinstanties, de reden van aanhouding, het bezoek van de administrator en de vervolging omwille van illegaal vertrek. Voorts wordt de samenwerkingsplicht aangestipt waaronder het gebrek aan documentaire bewijsstukken. Verzoeker wijst daarnaast op het voordeel van de twijfel.

Tot slot bespreekt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus waarbij hij verwijst naar de algemene situatie in Oromia en zijn profiel als man.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende relevante stukken toegevoegd:

- notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker;
- medisch attest van 22 juli 2024;
- de COI Focus van 26 maart 2024 inzake Ethiopië "*Veiligheidssituatie in Oromia*".

2.2.2. Verzoeker brengt op 22 april 2025 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- psychologisch attest van 4 april 2025;
- medisch attest van 4 april 2025;
- getuigenverklaring van 11 april 2025 van N. K met een kopie van diens identiteitskaart;
- beëdigde Franstalige vertalingen inzake verzoekers burgerlijke (ongehuwde) staat en geboorteakte.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de

Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Meer dan tien dagen na het persoonlijk onderhoud mocht het Commissariaat-generaal

wel een medisch attest ontvangen van u waarin geschreven staat dat u momenteel een behandeling van antidepressiva volgt sinds januari 2024. Hoewel u dus meer dan zeven maanden reeds in behandeling was, maakte u hiervan geen enkele melding van voorafgaand aan noch tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien dient er te worden opgemerkt dat het attest niet vermeldt dat u niet in staat zou zijn om gedetailleerde, coherente en samenhangende verklaringen af te leggen tijdens een persoonlijk onderhoud in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Uit het attest blijkt bovendien niet op te maken op welke onderzoeken de gestelde diagnoses werden gebaseerd, dan wel of u überhaupt werd onderworpen aan een cognitief neuropsychologisch onderzoek.

Hoe uw post traumatisch stress syndroom zich uit, valt niet op te maken uit het attest en vermeldt bovendien geen concrete steunmaatregelen. U werd aan de aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u zich mentaal en fysiek goed genoeg voelde voor het afleggen van uw verklaringen waarop u bevestigend antwoordde. Er werd u uitdrukkelijk uitgelegd dat u steeds een pauze kon aanvragen wanneer u daar nood aan had (NPO, p. 4). Doorheen het persoonlijk onderhoud werden u manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die u kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Er werden zowel open als gesloten vragen gesteld, en waar nodig werd een vraag meerdere malen herhaald of geherformuleerd. De kwaliteit van het gehoor en van de opgetekende verklaringen laten duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielaanvraag op een functionele en zelfstandige manier uiteen te zetten. Er kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud dan ook niet worden afgeleid dat het onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat u niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen. Zowel doorheen als aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u alle vragen van het persoonlijk onderhoud goed heeft begrepen (NPO p.15, 26).

Gelet op wat voorafgaat kan er in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker benadrukt zijn kwetsbaarheid en het neergelegd medisch attest, dat nogmaals wordt bijgebracht middels het verzoekschrift waarbij tevens wordt gewezen op de lange slepende procedure waardoor verzoeker het onderhoud niet wilde uitstellen, doch hij kan hiermee geen ander licht werpen op bovenstaande concrete motieven waaruit blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met zijn gezondheidstoestand. Ondanks dat verzoeker eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) of op het CGVS geen gewag maakte van enige gezondheidsproblemen doch uitdrukkelijk bevestigde zich goed te voelen (Verklaring DVZ van 18 december 2020, vraag 32; Verklaring DVZ van 23 maart 2023, vraag 38; persoonlijk onderhoud, p. 2) heeft verzoeker niet nagelaten rekening te houden met de na het persoonlijk onderhoud bijgebrachte attest. Hoewel uit dit medisch attest alsook uit de middels zijn aanvullende nota bijgebrachte stukken blijkt dat verzoeker antidepressiva inneemt sinds januari 2024 omdat hij depressief is waarbij ook melding wordt gemaakt van angst en zelfmoordgedachten alsook van een sociale fobie, matige depressie volgens de BDI-II methode met symptomen zoals pessimisme, gevoelens van bestraffing, negatieve gevoelens tegenover zichzelf, energieverlies, prikkelbaarheid, concentratieproblemen en vermoeidheid, moet de Raad evenwel vaststellen dat in casu geenszins blijkt dat verzoeker hierdoor ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad merkt hierbij op dat de opgesomde symptomen in de medische attesten en de getuigenverklaring van zijn voormalige vriendin aangaande zijn toestand uitsluitend lijken te zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen zonder dat kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen met een diagnose van depressie en gevormde mening behalve op verzoekers eigen verklaringen ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd.

Voorts merkt de Raad op dat geenszins kan blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat hij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van vermeende psychische of medische problemen niet bij machte was om een persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Er dient benadrukt te worden dat in casu uit de voorliggende elementen en stukken geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekers medische (psychologische) staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen, nu uit het verloop van het persoonlijk onderhoud bovendien niet kan vastgesteld worden dat er zich noemenswaardige problemen voordeden en verzoeker concreet en omstandig kon antwoorden op de vragen en zijn vluchtrechts uitgebreid heeft uiteengezet. Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op verzoekers tegenstrijdige, vage en warrige verklaringen kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling dat in casu geen (objectieve) stukken voorliggen waarmee een invloed van verzoekers mentale problemen op zijn verklaringen worden aangetoond. In casu kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente, doorleefde wijze uiteen te zetten. Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure. De Raad stelt vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker meerderjarig waardoor, voorgaande bevindingen mee in acht

genomen, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij, in een taal die hij voldoende beheerst (infra 2.3.5), in staat is consistente en doorleefde verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld - en waar nodig de vragen werden herhaald of geherformuleerd (persoonlijk onderhoud, p. 12-14, p. 23) - die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Amhaars waarbij verzoeker meermaals aangaf deze tolk en de vragen goed te begrijpen (persoonlijk onderhoud, p. 2, 4, 15, 26), verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met verzoekers gezondheidstoestand evenals met de situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Bijgevolg treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Met betrekking tot de taal van het onderhoud Amhaars en verzoekers betoog dat hij niet in zijn moedertaal Oromo werd gehoord hetgeen zijn vage en warrige antwoorden kan verklaren, wijst de Raad op volgende vaststellingen.

Artikel 20 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) luidt als volgt:

“§ 1. Indien de asielzoeker de bijstand heeft gevraagd van een tolk overeenkomstig artikel 51/4 van de wet, verzekert de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, in de mate dat hij over zulk een tolk beschikt, de aanwezigheid van een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst.

§ 2. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde houdt rekening met de bijzondere situatie van de asielzoeker bij het aanduiden van de tolk belast met het bijstaan van de asielzoeker tijdens het gehoor. § 3. Indien hij niet beschikt over een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst, kan de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde aan de asielzoeker, in de oproepingsbrief, vragen om zelf een tolk naar het gehoor te brengen. Indien in het in lid 1 bedoelde geval de asielzoeker in gebreke blijft een tolk naar het gehoor mee te brengen, kan de Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten een beslissing nemen zonder de asielzoeker te horen voor zover aan deze laatste voorgesteld werd op het Commissariaat-generaal een geschreven verklaring op te stellen die als gehoor geldt. Indien de asielzoeker geen geschreven verklaring kan of wil opstellen, zal de Commissaris-generaal op basis van de elementen waarover hij beschikt, een uitspraak doen.

§ 4. Op elk moment van de procedure voor het Commissariaat-generaal, kan de asielzoeker beslissen om geen beroep meer te doen op een tolk en aan de bijstand van elke tolk, die hem ter beschikking werd gesteld door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, te verzaken. In dat geval, blijft de taal van het onderzoek van de asielaanvraag die taal die door de Minister of zijn gemachtigde wordt vastgesteld, overeenkomstig artikel 51/4, § 2, 3de lid, van de wet. Die beslissing van de asielzoeker wordt vermeld in de notities van het gehoor.”

Artikel 21 van datzelfde koninklijk besluit stelt het volgende:

“De asielzoeker kan vragen dat een andere tolk wordt aangeduid. Deze vraag kan worden gesteld aan het begin van het gehoor of tijdens het verloop van dit gehoor. Indien de reden die wordt ingeroepen ter ondersteuning van deze vraag als geldig wordt beschouwd, wordt het gehoor gestopt en hernomen met een andere tolk aanwezig op het Commissariaat-generaal die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst. Indien op dat ogenblik geen enkele andere tolk kan worden aangeduid, wordt een nieuwe datum vastgesteld en al naar het geval, aan de asielzoeker medegedeeld of verstuurd naar zijn verkozen verblijfplaats overeenkomstig artikel 51/2, 6e lid van de wet.”

Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat voormelde artikelen geschonden zouden zijn door de commissaris-generaal.

Hoewel in verzoekers bijlage 26quinquies van 23 december 2022 wordt gesteld dat verzoeker “verklaart bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Oromo beheerst tijdens het onderzoek van zijn (haar) verzoek om internationale bescherming” en hij zijn verklaringen bij de DVZ kon afleggen met bijstand van een tolk Oromo, moet de Raad vaststellen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of het oké is om verder te gaan in het Amhaars waarbij verzoeker zelf bevestigde dat de Oromo tolk reeds twee keer niet was komen opdagen waardoor de derde keer in Amhaars wordt gedaan en hij ook Amhaars kan begrijpen hetgeen zijn “tweede taal” is. Verzoeker werd meermaals expliciet

meegedeeld dat hij het kon aangeven mocht het niet lukken om alles uit te leggen, hij werd doorheen zijn onderhoud ook gevraagd of hij de tolk en de vragen begreep waarop hij steeds bevestigend antwoordde (persoonlijk onderhoud, p. 2, 4, 15, 26) en er werd waar nodig rekening gehouden met verzoekers Oromo achtergrond zoals bij de Geez kalender (persoonlijk onderhoud, p. 4, 8).

Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt bovendien dat aan verzoeker duidelijke vragen werden gesteld, die waar nodig werden geherformuleerd, die hij goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud over het algemeen correct begreep.

Verzoeker uit in het verzoekschrift kritiek op het feit dat zijn onderhoud plaatsvond met een tolk Amhaars en niet met een tolk Oromo maar hij liet na overeenkomstig hoger vermeld artikel 21 aan het begin van het persoonlijk onderhoud dan wel tijdens het verloop van dit onderhoud te vragen dat een andere tolk wordt aangeduid. Het gegeven dat verzoeker het Amhaars zou hebben aanvaard gelet op de zeer beperkte beschikbaarheid van de tolk Oromo met lange wachttijden tot gevolg kan geen afbreuk doen aan het gegeven dat hij evenwel stelde het Amhaars voldoende te beheersen. Daarenboven heeft noch verzoeker noch zijn advocaat gebruik gemaakt van de gelegenheid om opmerkingen te maken ten gevolge van het persoonlijk onderhoud. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet, kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Gezien verzoeker geen enkele opmerking overmaakte aan de commissaris-generaal, wordt hij geacht in te stemmen met de inhoud van dit verslag en voorgaande vaststellingen mee in acht genomen kan hij heden niet dienstig voorhouden als zou verweerder hebben gefaald in zijn verplichtingen aangaande de procedurele waarborgen. Het volstaat niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter te stellen dat bepaalde (gebrekkige) verklaringen te wijten zijn aan het feit dat verzoeker gehoord werd in het Amhaars, een taal die hij overigens blijkens zijn eigen verklaringen voldoende beheerst.

Gelet op het geheel van voorgaande blijft verzoeker in gebreke in concreto aan te tonen dat hij, wegens een beperkte kennis van het Amhaars niet op volwaardige wijze zou hebben kunnen deelnemen aan de procedure en/of dat de notities van zijn persoonlijk onderhoud niet zouden mogen worden gebruikt bij het beoordelen van zijn verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing werd wel degelijk genomen nadat verzoeker gehoord werd met bijstand van een tolk die één van de talen, gesproken door verzoeker beheerst, in casu het Amhaars.

2.3.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Ethiopië vervolging wegens zijn politieke (oppositie)activiteiten en wijst tevens op zijn illegaal vertrek.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.6.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing met reden gewezen op verzoekers laattijdig beschermingsverzoek:

“Ten eerste dient er te worden gewezen op uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Zo geeft u aan dat u een jaar in België verbleef alvorens u uw eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Ook na uw terugdrijving naar Frankrijk en uw terugkeer naar België duurde het opnieuw meer dan een jaar alvorens u een volgende asielaanvraag indiende. Gevraagd waarom u zo lang wachtte, verklaart u dat de eerste periode zo lang wachtte omdat u dacht dat België uw aanvraag niet zou accepteren en u eigenlijk naar Engeland wou. De tweede keer dat u pas na een jaar een verzoek om internationale bescherming besloot in te dienen toen u hier in België verbleef was omdat u toen te horen kreeg dat Groot-Brittannië asielzoekers terug wou sturen naar Rwanda (NPO, p.7). Dat u initieel niet van plan was om in België te blijven, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom u al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die ervoor zorgde dat u Ethiopië verliet, dan wel die u verhindert ernaar terug te keren. Dit klemmt des te meer daar deze reden u er niet van heeft weerhouden om in Frankrijk, Noorwegen, Duitsland en Zwitserland een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u tot tweemaal toe illegaal een jaar in België verbleef waardoor u niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar Ethiopië te worden gerepatriëerd, toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Uw laattijdige verzoek vormt aldus een contra-indicatie voor

de ernst van door u voorgehouden nood aan internationale bescherming en de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees."

Verzoeker meent dat verweerders motivatie manifest tegenstrijdig is daar enerzijds wordt gesteld dat de laattijdige verzoeken in België twijfel zaaien over de ernst en de geloofwaardigheid van de vrees en nood aan internationale bescherming terwijl anderzijds wordt gesteld dat de in de overige landen ingediende beschermingsverzoeken zonder lange wachttijd ook diezelfde twijfel zouden zaaien. Het gegeven dat hij in zoveel verschillende landen een verzoek om internationale bescherming indiende, wijst er volgens de eerdere redenering van verzoeker juist op dat hij verschillende pogingen ondernam om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorhouden vrees, aldus verzoeker.

Bovendien dient volgens verzoeker ook benadrukt te worden dat hij in België buiten het opvangnetwerk verkeerde, weinig informatie verkreeg over de procedure en een grote angst ervaarde ten aanzien van de asielinstanties in het algemeen, omwille van zijn eerder asielparcours. Er wordt in het verzoekschrift vervolgd dat ook al verkeerde verzoeker in een ongedocumenteerde situatie in België, zonder asielaanvraag hangende, hij zich er reeds veiliger voelde dan in zijn eigen land, wat het enige was dat telde voor hem, op dat moment, in eerste instantie. De redenering dat een aangehaald laattijdig verzoek elke vrees tot vervolging ontkracht getuigt naar mening van verzoeker dan ook van weinig inzicht in de situatie van een asielzoeker en ontbreekt aan ernst.

Verzoeker kan met zijn betoog de terechte bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkrachten en slaagt er niet in zijn laattijdig beschermingsverzoek in België te verschonen. De Raad wijst er in dit verband op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, ongeacht de onzekerheid en angst omtrent de resultaten en de procedure hierrond. Het gegeven dat verzoeker in andere landen wel een beschermingsverzoek indiende kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij in België, alwaar hij reeds toekwam in 2019, evenwel pas een jaar later een beschermingsverzoek indiende te meer hij stelde dat zijn asielaanvraag in de andere EU-landen ofwel werd afgewezen, ofwel niet werd bekeken ofwel dat hij er geen beschermingsverzoek had ingediend (Verklaring DVZ van 18 december 2020, vraag 33; Verklaring DVZ van 23 maart 2023, vraag 16).

Verzoeker kan de laattijdige indiening van zijn beschermingsverzoek in België in de gegeven omstandigheden niet verschonen daar hij overigens reeds verschillende EU-landen doorkruiste alwaar hij beschermingsverzoeken indiende zodat hij niet dienstig kan voorhouden onvoldoende informatie te hebben verkregen over de (asiel)procedure.

Verzoekers afwachtende houding in België vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dergelijke passieve houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relateert de ernst van de ingeroepen vrees.

Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.3.6.3. Vervolgens merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat hoewel van een verzoeker om internationale bescherming consistente, coherente en gedetailleerde verklaringen verwacht mogen worden voor de verschillende asielinstanties, toch blijkt dat verzoekers asielrelaas bij de Franse asielinstanties op pertinente elementen verschilt met hetgeen hij verklaart voor de Belgische asielinstanties ondanks dat verzoeker verklaarde dat hij dezelfde motieven en redenen van vertrek uiteen zette in Frankrijk en in België.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt dat u geen lid was van de geerloo, maar uw neef wel. Op uw persoonlijk onderhoud daarentegen blijkt u opeens toch lid te zijn van deze groepering (NPO, p.13). Wanneer u met deze discrepantie geconfronteerd wordt, kunnen uw verklaringen, die overigens warrig en tegenstrijdig zijn, niet overtuigen. Zo verklaart u dat uw neef als een erkend lid opdrachten kreeg. U daarentegen had geen lidkaart. Nochtans kreeg u ook opdrachten. Gevraagd of u dan lid kan zijn, zonder lidkaart, antwoordt u dat bijna iedere jongere lid was. Dit kan echter niet overtuigen waarom u geen melding maakte van uw lidmaatschap noch bij de DVZ noch voor de Franse asielinstanties. Geconfronteerd hiermee antwoordt u dat u dit zeker wel vermeldde in Frankrijk. Echter, uit de notities blijkt dat u enkel aangaf lid te zijn van een schoolvereniging en rept u met geen woord over de geerloo (zie Frans asioldossier). Zeker gezien dit net de essentie en de katalysator zou zijn geweest van uw vervolgingsfeiten, is het opvallend dat u uw politieke deelname opeens aanzienlijk groter inschat voor het CGVS."

Verzoeker voert allereerst aan dat het niet mogelijk is concreet na te gaan in welke mate de procedurele garanties waar verzoeker recht op heeft, daadwerkelijk werden voorzien in Frankrijk. Hij stelt zich de vraag of hij er over een adequate tolk beschikte, in welke mate hij daadwerkelijk werd bijgestaan door een advocaat en of er voldoende en duidelijke vragen werd gesteld die hij begreep. Het dossier biedt hierop volgens verzoeker geen concreet antwoord en op basis van bestreden beslissing blijkt ook dat het CGVS dit niet specifiek is nagegaan. Verder uit verzoeker kritiek op de omstandigheden van verhoren bij de DVZ die meestal plaatsvinden in moeilijke omstandigheden waarbij verzoekers uren moeten wachten om dan onder

stress en in een kwetsbare toestand een verhoor af te leggen bij een onbekende, terwijl ze allerlei trauma's hebben meegemaakt. In het verzoekschrift wordt hierbij aangestipt dat het DVZ-verhoor plaatsvindt zonder bijstand van een advocaat waardoor er op geen enkele manier kan worden nagegaan of de geschreven tekst perfect overeenkomt met de verklaringen van verzoeker. Ook het nalezen van de tekst aan de asielzoeker kan op geen enkele manier worden gecontroleerd en is dus ruim onvoldoende als garantie voor de inhoud, aldus verzoeker.

Waar verzoeker de procedure bij de Franse asielinstanties bekritiseert kan hij hiermee allerminst zijn inconsistente verklaringen verschonen. Immers wijst de Raad op het vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke EU-Lidstaat worden gerespecteerd, zodat kan worden aangenomen dat de Franse asielinstanties het beschermingsverzoek van verzoeker naar behoren hebben behandeld en de Franse documenten die verweerder heeft geraadpleegd een getrouwe weerslag bieden van zijn verklaringen. Verzoeker toont met zijn blote beweringen zonder enige stavingsstukken geenszins het tegendeel aan.

Voorts wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming vanaf het doen van zijn beschermingsverzoek redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente en eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu over zijn politieke activiteiten en de omstandigheden en context daarbij zoals een lidmaatschap.

Wat betreft verzoekers kritiek op zijn interview bij de DVZ en de tolk wijst de Raad erop dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de verklaring bij de DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees. De Raad stipt hierbij nog aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een interview, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Ook dient herhaald te worden dat in casu geen stukken voorliggen ter staving van een trauma of mentale problemen waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond (cf. 2.3.4.).

Bovendien verklaarde verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, dat zijn laatste gehoor bij de DVZ – die overigens wel degelijk in zijn moedertaal Oromo plaatsvond, hem werd voorgelezen en die hij ter akkoord ondertekende – kort doch oké was, hij er alle essentiële redenen voor zijn beschermingsverzoek heeft kunnen vermelden en stelde hierbij geen opmerkingen of correcties te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 5).

Zodoende kan verzoeker zijn verklaringen bij de DVZ inzake zijn politieke activiteiten geenszins verschonen of post factum trachten te nuanceren door kritiek te uiten op zijn interview bij de DVZ in het Oromo.

Verder wijst de Raad erop dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de DVZ verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. Verzoeker toont ook niet aan dat de afwezigheid van een raadsman of vertrouwenspersoon op de DVZ met zich meebrengt dat zijn verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend. Hoe dan ook toont verzoeker niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de DVZ, temeer hij ten overstaan van het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, verklaarde dat dat zijn laatste gehoor bij de DVZ in het Oromo goed verliep en hierover geen opmerkingen of correcties had (supra).

Door verder te volharden in zijn verklaringen op het CGVS dat hij geen erkend lid was met een lidkaart maar wel opdrachten uitvoerde en te benadrukken dat ongeacht hij lid of deelnemer was, hij opdrachten moesten uitvoeren voor de geerloo, kan verzoeker geen ander licht werpen op zijn incoherente verklaringen. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees en er rechtstreeks mee in verband staan, in casu zijn politieke activiteiten en al dan niet lidmaatschap.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift het verschil tussen erkende leden en niet-erkende leden doch slaagt er niet in te verklaren waarom hij eerst bij de DVZ uitdrukkelijk stelde geen lid te zijn en volgens verweerder ook in Frankrijk niet sprak van lidmaatschap terwijl hij op het CGVS geen onderscheid meer maakt en stelt dat iedere jongere lid is en hij als deelnemer opdrachten uitvoerde (persoonlijk onderhoud, p. 13).

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op een westerse wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige

vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de door verzoeker zelf geschetste context en afgelegde inconsistente verklaringen.

In samenhang met het voorgaande vervolgt de commissaris-generaal op pertinente wijze:

“Ook over uw beweerde arrestatie blijken uw verklaringen niet altijd overeen te komen. Zo verklaart u in Frankrijk dat u op een zaterdag in juni 2014 deelnam aan een demonstratie voor de vrijlating van politieke gevangenen en diezelfde avond nog gearresteerd werd (zie Frans asiëldossier). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen verklaart u eerst in Meskerem 2007 te zijn gearresteerd (Ethiopische kalender (EK)> Gregoriaanse kalender: september 2014). Op uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS blijkt u ook wisselende verklaringen af te leggen over de dag van uw arrest. Eerst situeert u dit in de tiende maand (van de EK>juni GK). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen voor de DVZ, verklaart u deze discrepantie door te verwijzen naar de tolk. Nochtans werd u toen bijgestaan door een tolk die het Oromo machtig was. Wanneer er echter dieper ingegaan wordt op dit vervolgingsfeit, spreekt u opeens over de elfde maand (NPO, p.20). Ook hiermee wordt u geconfronteerd, waarop u reageert dat u zeker bent dat het niet de 10de maand was waarin u gearresteerd werd (NPO, p.20). Vervolgens blijkt ook de duur van uw hechtenis te verschillen met uw eerdere verklaringen voor de Franse asielinstanties. Zo meent u dat u twee maanden en 26 dagen vast zat in de gevangenis van Delo Mena. In Frankrijk was dit drie maanden en zes dagen. Hoewel het verschil niet groot is, is het toch opvallend dat u heel specifiek en exact, zowel in Frankrijk als in België, aangeeft hoeveel dagen u in de gevangenis vertoefde. Ook verklaart u op uw persoonlijk onderhoud dat u op een vrijdagavond bent gearresteerd, en dus niet op een zaterdag zoals u verklaarde in Frankrijk (NPO, p.20). Meer zelfs, in Frankrijk geeft u aan dat u gearresteerd werd nadat u mee had gedaan aan een protest, op uw persoonlijk onderhoud meent u dat u gearresteerd werd omdat men dacht dat u ging meedoen aan een protest (NPO, p.22).

(...)

Tot slot geeft u ook aan op uw persoonlijk onderhoud dat u er zeker van bent dat u weet wanneer u bent vertrokken, namelijk de vierde maand van 2007 (EK). Nochtans verklaarde u bij de DVZ dat u pas vertrok in de 6de maand (EK), net zoals u verklaarde in Frankrijk. Uw tegenstrijdige verklaringen over de kern van uw vervolgingsfeiten, leggen een enorme hypotheek op de geloofwaardigheid van uw feitenrelaas.”

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat de gebeurtenissen waarover sprake is tien jaar geleden plaatsvonden en de aan gehaalde verschillen enkele dagen betreffen.

Verzoeker kan met de verwijzing naar het lange tijdsverloop geenszins zijn meerdere tegenstrijdige verklaringen verschonen.

Immers benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, ongeacht het tijdsverloop, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij eenduidige, nauwkeurige verklaringen kan afleggen over de kernelementen van zijn vrees, in casu de beweerde arrestaties. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Het loutere feit dat de gebeurtenissen zich lang geleden hebben voorgedaan verschonen geenszins de meerdere tegenstrijdigheden te meer de uiteengezette feiten gaan om een ingrijpende gebeurtenis in verzoekers leven en het de kern van zijn vrees betreft. De Raad benadrukt dat het aangehaalde tijdsverloop er niet aan in de weg staan dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij zeker de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Waar nog wordt opgeworpen dat aspecten als trauma en depressie waarvoor verzoeker antidepressiva neemt een impact hebben op het geheugen, dient de Raad met verwijzing naar de bevindingen onder 2.3.4. te herhalen dat hoewel uit de voorliggende stukken blijkt dat verzoeker antidepressiva inneemt sinds januari 2024 omdat hij depressief is waarbij ook melding wordt gemaakt van angst en zelfmoordgedachten alsook van een sociale fobie, matige depressie volgens de BDI-II methode met symptomen zoals pessimisme, gevoelens van bestraffing, negatieve gevoelens tegenover zichzelf, energieverlies, prikkelbaarheid, concentratieproblemen en vermoeidheid, moet vastgesteld worden dat hieruit in casu geenszins blijkt dat verzoeker hierdoor ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Er kan geenszins blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat hij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van vermeende psychische of medische problemen niet bij machte was om een persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen. Er dient benadrukt te worden dat in casu uit de voorliggende elementen en stukken geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekers medische (psychologische) staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen, nu uit het verloop van het persoonlijk onderhoud bovendien niet kan vastgesteld worden dat er zich noemenswaardige problemen voordeden en verzoeker concreet en omstandig kon antwoorden op de vragen en zijn vluchtrelaas uitgebreid heeft uiteengezet.

2.3.6.4. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd dat de aangehaalde vervolgingsfeiten als niet geloofwaardig geëvalueerd worden.

Naast de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen bij vergelijking van verzoekers asielrelaas in Frankrijk en België en het gegeven dat andere Europese lidstaten reeds oordeelden dat de door verzoeker aangehaalde vrees niet gegrond was, wordt door de commissaris-generaal besloten dat verzoekers verklaringen voor de Belgische asielinstanties allesbehalve overtuigend zijn en verzoekers ontwijkende en erg vage antwoorden op de gestelde vragen over zijn beweerde politieke activiteiten en zijn beweerde arrestatie een verdere bevestiging zijn van zijn weinig overtuigende en weinig aannemelijke vrees ten aanzien van zijn land van herkomst.

Zo merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers verklaringen omtrent zijn 'impliciet' lidmaatschap bij de qeerroo tegenstrijdig en weinig waarschijnlijk zijn:

“Zo verklaart u dat iedere jongere in feite lid was, maar dat het lidmaatschap bij de qeerroo geheim is en zelfs de dichte familie niet op de hoogte zou zijn als men een opdracht zou krijgen. U daarentegen verklaart wel dat u pamfletten ophing en liedjes liet afspelen in een soort campagne op de markt en andere plaatsen waar mensen samenkwamen en u veel mensen kon bereiken (NPO, p.14). Uw verklaringen dat het lidmaatschap enerzijds geheim was, maar dat u anderzijds publiekelijk campagne zou hebben gevoerd in opdracht van de qeerroo, zijn dan ook niet enkel opvallend te noemen, maar ook enigszins tegenstrijdig en dus weinig overtuigend. U weet overigens in het algemeen niet te overtuigen wat uw activiteiten en al dan niet lidmaatschap van de qeerroo betreft. U blijft steken in algemene vaagheden en weinig concrete antwoorden wanneer de protection officer u hierover vragen stelt. Zo moet de medewerker van het CGVS u meermaals vragen welke activiteiten u nu precies deed in opdracht van de qeerroo, hoe u bent lid geworden, en antwoordt u ook niet meteen op de vraag wat van u verwacht werd als lid van qeerro en verwijst u enkel naar de bekende en algemene protesten tegen het bekende Masterplan in en rond de hoofdstad (zie NPO, p.21-23).”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad deze relevante overwegingen tot de zijne.

Vervolgens wordt terdege gemotiveerd dat verzoeker ook over zijn beweerde arrestatie zelf hoegenaamd niet weet te overtuigen:

“Zo geeft u eerst als reden van uw aanhouding aan dat u jongeren mobiliseerde tegen het regime (zie NPO, p.22), vervolgens verwijst u naar pamfletten en u heeft het tot slot over een algemene campagne tegen de overheid. Uiteindelijk – na liefst maar tien vragen ter verduidelijking – verklaart u dat u op een avond gearresteerd zou zijn – samen met enkele andere personen – omdat ze dachten dat er de volgende dag een protest zou zijn tijdens de zaterdagse markt (NPO, p.22). Het is hoogst verwonderlijk dat u zich in allerlei bochten wringt, niet meteen concrete antwoorden geeft, en in het algemeen erg vaag blijft wanneer het over uw beweerde arrestatie in Ethiopië gaat – toch de reden waarom u uiteindelijk het land zou hebben verlaten.”

Door te volharden in zijn verklaringen en te betogen dat een arrestatie kan gestoeld zijn op verschillende redenen zonder dat hij beweerde dat er uitsluitend één reden is, kan verzoeker geen afbreuk doen aan het gegeven dat hij in gebreke bleef spontaan concrete antwoorden te geven over kernelementen verbonden aan zijn vrees.

De commissaris-generaal vervolgt op correcte wijze:

“Bovendien geeft u aan dat u nadat u meer dan twee maanden in hechtenis zat, vrijgelaten werd. Dit was op voorwaarde dat u zou deelnemen aan activiteiten van een jeugdorganisatie gelinkt aan de overheid, en dat u hiervoor maandelijks een bijdrage diende voor te betalen. U ging dan naar uw dorp en teelde daar op uw eigen stukje grond koffie, zo verklaart u verder. Het was immers uw plan om uw eigen zaak te beginnen in de koffie industrie. U voelde zich echter niet meer veilig omdat u geen maandelijks lidgeld betaalde en u niet deelnam aan de (opgelegde) activiteiten. U vermoedde immers dat de overheid u in het oog hield (NPO, p.11). Gevraagd waarom u dat denkt, antwoordt u opnieuw zeer algemeen dat ‘er komen mensen van de administratie naar huis voor een waarschuwing’ (NPO, p.24). Wanneer er echter wordt doorgevraagd hoe vaak de administrator zou zijn langsgekomen, een persoon die bovendien nog eens een vriend aan huis blijkt te zijn, ontwijkt u de vraag nogmaals en antwoordt u dat de administrator twee keer langskwam maar u kan dit hoegenaamd niet duiden (in de tijd) (NPO, p.24). Ook over de nasleep van uw beweerde aanvaring met en arrestatie door de veiligheidsdiensten blijft u bijgevolg erg op de vlakte en weet u hoegenaamd niet te overtuigen. Het is overigens niet duidelijk uit uw verklaringen hoe het louter vertellen dat u moest deelnemen aan de overheidsactiviteiten gezien kan worden waarvoor u een gegronde en zwaarwichtige vrees zou kunnen hebben. Bovendien, als u dan werkelijk vreesde dat u in de gaten te worden gehouden door de overheid, is het opvallend dat u niet vertrok na het eerste bezoek.”

Door louter aan te voeren dat deze feiten zich tien jaar geleden afspeelden en vast te houden aan zijn verklaringen op het CGVS, kan verzoeker geen ander licht werpen op voorgaande pertinente bevindingen. De Raad beklemtoont dat van een verzoeker om internationale bescherming, ongeacht het tijdsverloop, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij eenduidige, nauwkeurige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de kernelementen van zijn vrees en de omstandigheden die er rechtstreeks mee in verband staan, in

casu ondervonden problemen en huisbezoeken te meer de uiteengezette feiten gaan om een ingrijpende gebeurtenis in verzoekers leven en het de kern van zijn vrees betreft.

Het gegeven dat verweerder spreekt van een vriend terwijl verzoeker dit niet als dusdanig heeft verwoord kan geen afbreuk doen aan de terechte vaststelling dat verzoeker in gebreke blijft de bezoeken van de administrator te duiden in de tijd terwijl hij, ongeacht of deze daadwerkelijk als vriend kan bestempeld worden, wel verklaarde dat deze persoon iemand was die ze “goed kennen” (persoonlijk onderhoud, p. 24).

Verzoeker wil nog graag duiden dat de beslissing om het thuisland te verlaten niet wordt gemaakt in een oogwenk, dat eerst en vooral een dreiging moet worden ingeschat en betoogt verder dat wanneer de administratie een eerste keer langskomt het niet onbegrijpelijk is dat de wil van het thuisland niet te willen ontvluchten de vrees overschaduwet en dat wanneer de administratie vervolgens een tweede keer langskomt de dreiging uiteraard iets reëler lijkt waarbij ook wordt opgemerkt dat het ook tijd in beslag neemt om het vertrek voor te bereiden op administratief vlak en er ten slotte het emotioneel aspect evenmin te onderschatten is. De Raad oordeelt hieromtrent dat het wel degelijk opmerkelijk is dat verzoeker pas na een tweede bezoek vertrok gelet op de door hemzelf geschetste omstandigheden en ernst van de situatie daar verzoeker immers beweert reeds te zijn gearresteerd waarbij hij meer dan twee maanden in hechtenis zat en hij duidelijk stelde dat hij zich na zijn vrijlating niet veilig voelde en vermoedde dat de overheid hem in het oog hield (persoonlijk onderhoud, p. 11).

De Raad treedt verder volgende overwegingen bij:

“U vreest bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst ten eerste dat u opnieuw verdacht zou worden of in de gaten zou worden gehouden door de Ethiopische veiligheidsdiensten – na uw beweerde eerdere arrestatie in uw land van herkomst. De vervolgingsfeiten dateren echter van meer dan tien jaar geleden – bovendien in een totaal andere politieke context. Gevraagd waarom ze u nog steeds zouden verdenken, antwoordt u dat de overheid u niet zou aanvaarden omdat u lang niet in uw dorp bent geweest en ze u daarom als een politiek risico zouden percipiëren (NPO, p.24). Er dient te worden opgemerkt dat u zich voor deze blote stelling baseert op loutere hypothesen, persoonlijke vermoedens en veronderstellingen, zonder hiervoor concrete bewijzen aan te reiken dat dit werkelijk het geval zou zijn. Zoals gezegd is de politieke context in Ethiopië sinds uw vertrek gewijzigd. Zo is er sinds 2018 een nieuwe regering aan de macht met aan het hoofd een nieuwe premier die onder meer het voorheen verboden Oromo Liberation Front decriminaliseerde – waar de jongerenbeweging Qeerroo aan gelinkt wordt. Een tweede reden waarom u verklaart niet terug te kunnen gaan naar Ethiopië is omdat u meent dat u zou vervolgd worden omdat u illegaal bent vertrokken. Er zijn echter geen aanwijzingen dat u hiervoor vervolgd zou worden door de Ethiopische autoriteiten, noch kan u deze zelf aanreiken”.

Verzoeker voert aan dat verweerder niet aantoont op welke manier hij onderzocht heeft dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker voor zijn illegaal vertrek vervolgd zou worden. Er is hier volgens verzoeker niet enkel sprake van een schending van de samenwerkingsplicht, maar eveneens van de motiveringsplicht en het toont volgens hem aan dat verweerder geen grondige analyse heeft gevoerd.

Verzoeker gaat er met dit betoog evenwel aan voorbij dat verweerder reeds expliciet heeft gemotiveerd dat de beweerde vervolgingsfeiten van meer dan tien jaar geleden dateren in een totaal andere politieke context. Verzoeker weerlegt noch betwist dat de politieke context in Ethiopië ondertussen is gewijzigd en er sinds 2018 een nieuwe regering aan de macht is met aan het hoofd een nieuwe premier die onder meer het voorheen verboden Oromo Liberation Front decriminaliseerde – waar de jongerenbeweging Qeerroo aan gelinkt wordt. Verzoeker die zich baseert op loutere hypothesen zonder concrete bewijzen brengt geenszins objectieve gegevens of landeninformatie bij die voorgaande motieven van verweerder kunnen ontkrachten en die - het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas mee in acht genomen - kunnen aannemelijk maken dat hij omwille van zijn illegaal vertrek zou geviséerd worden.

2.3.6.5. In de bestreden beslissing wordt nog pertinent het volgende aangestipt:

“Tot slot geeft u aan dat u in het bezit bent van verscheidene identiteitsdocumenten, gaande van uw originele geboorteakte en uw origineel certificaat van burgerlijke stand, maar legde u deze niet voor tijdens het persoonlijk onderhoud noch later. Een kopie van een document omtrent uw arrestatie in Ethiopië werd achteraf wel doorgestuurd. U slaagt er echter niet in om een aannemelijke verklaring neer te leggen waarom u het origineel document van uw arrestatie niet kon verkrijgen. U geeft namelijk aan dat u uw geboorteakte en certificaat van burgerlijke stand ontving toen u nog niet in de asielprocedure was en het opsturen van documenten niet gemakkelijk is (NPO, p.3). Er kan echter niet worden ingezien waarom u dan niet meteen ook uw arrestatiedocument liet opsturen, maar dit pas twee jaar geleden deed. Bovendien is België niet het eerste land waar u een asielaanvraag indiende, tussen 2015 en 2017, ook in Frankrijk, Noorwegen, Zwitserland en Duitsland diende u een verzoek om internationale bescherming in. U zou bijgevolg dit document ook hebben kunnen gebruiken om uw verklaringen daar te staven. Uw verklaring is bijgevolg weinig overtuigend en bevestigt het gesolliciteerde karakter van dit document. Dit wordt des te meer bevestigd wanneer er gekeken wordt naar de opmaakdatum; 02 Tir 2016 (EK>GK: 11 januari 2024). Nochtans verklaarde u dat u dit document reeds in uw bezit had in Ethiopië en het in 2022 ontvangen heeft in België (NPO, p.3). Dit is bijgevolg onmogelijk rekening houdend met de datum van opmaak zoals vermeld op dit document.”

Met de verwijzing naar zijn verklaringen tijdens de administratieve procedure die volgens hem geloofwaardig zijn en naar *“verleden, slepend traject en traumatische dingen die hij heeft meegemaakt”* *“met een enorm wantrouwen jegens derden en autoriteiten”* kan verzoeker geenszins het gebrek aan identiteitsdocumenten en aan het origineel document inzake zijn arrestatie verschonen. Ook waar verzoeker middels zijn aanvullende nota beëdigde Franstalige vertalingen inzake zijn burgerlijke (ongehuwde) staat en geboorteakte toevoegt, moet de Raad opmerken dat enkel de vertalingen werden toegevoegd en niet de stukken zelf die vertaald werden. Zodoende liggen er nog steeds geen (originele) documenten aangaande verzoekers identiteit voor noch een bevredigende verklaring voor het ontbreken ervan. De Raad benadrukt hierbij dat de in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht inhoudt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de cumulatieve voorwaarden is voldaan zoals opgesomd in deze bepaling.

Gezien er evenwel geen bevredigende verklaring voorligt voor het ontbreken van documentair bewijs met betrekking tot verzoekers identiteit noch met betrekking tot het ontbreken van het origineel document aangaande zijn arrestatie toont verzoeker niet aan een oprechte inspanning te hebben geleverd in dit verband en kan hij niet dienstig voorhouden te voldoen aan alle cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, te meer daarenboven in België een laattijdig beschermingsverzoek indiende, waardoor hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

2.3.6.6. De Raad wijst er nog op dat hij het motief in de bestreden beslissing aangaande de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen in Frankrijk en België wat betreft de aanwezige personen bij de arrestatie overtuigend acht. Hoewel verzoekers uitleg inzake een cultureel taalkundig misverstand wat betreft de termen broer en neef kan gevolgd worden, moet opgemerkt worden dat de overige hoger weergegeven bevindingen - waaronder ook andere tegenstrijdige verklaringen bij de Belgische en Franse asielinstanties - uit de bestreden beslissing in casu voldoende determinerend zijn voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

2.3.6.7. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de humanitaire situatie in Ethiopië, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een risico op ernstige schade loopt. Dergelijk risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij, voorgaande vaststellingen in acht genomen, bij terugkeer naar Ethiopië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoeker komt niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie met betrekking tot de humanitaire en algemene situatie in Ethiopië die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Hierbij dient benadrukt te worden dat verzoeker in Ethiopië school heeft gelopen, er werkervaring heeft, er over een uitgebreid netwerk beschikt waaronder zijn moeder, broers en zussen en bovendien de nodige zelfredzaamheid aan de dag heeft gelegd door verschillende landen te doorkruisen tot in België (Verklaring DVZ van 23 maart 2023, p. 6-7, 10, 16-18; Verklaring DVZ van 18 december 2020, p. 6-7, 9, 12-14; persoonlijk onderhoud, p. 10, 12, 17).

Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde zijn reis zelf te hebben georganiseerd en met hulp van zijn familie zijn reispag heeft kunnen bekostigen (Verklaring DVZ van 23 maart 2023, p. 16; Verklaring DVZ van 18 december 2020, p. 12).

Verzoeker brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofdte kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

2.3.6.8. De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker overige neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en waar relevant vormelijke beoordeling ervan.

2.3.6.9. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in de regio Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt als volgt onderbouwd:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Oromia beoordeeld te worden. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “ETHIOPIE. Veiligheidssituatie in Oromia” van 26 maart 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_veiligheidssituatie_in_omoria_20240326.pdf) blijkt dat het geweld in de regionale staat Oromia oploopt in 2019 na het mislukken van de in augustus 2018 getekende verzoeningsovereenkomst tussen het Oromo Liberation Front (OLF) en de Ethiopische overheid. De overeenkomst stelt het OLF – door het Ethiopian People’s Revolutionary Democratic Front (EPRDF) bestempeld als terroristische organisatie – in staat vanuit ballingschap in Eritrea terug te keren naar Ethiopië, maar gebrekkige ontwapening, demobilisatie en re-integratie zaaien onmin over de overeenkomst tussen de Ethiopische regering en het OLF, alsook binnen het OLF. In oktober 2018 weigert een militair contingent te ontwapenen en treedt het naar voor als het Oromo Liberation Army (OLA). De groep verbreekt de banden met het OLF en begint een opstand voor de zelfbeschikking van de Oromo in het westen en zuiden van Oromia. Het conflict in de noordelijke regio Tigray (november 2020 – 2022) creëert een veiligheidsvacuüm dat door het OLA gebruikt wordt om de opstand uit te breiden. Na het tekenen van het Cessation of Hostilities Agreement (CoHA) dat een einde maakt aan de oorlog in Tigray, escaleren de vijandelijkheden tussen het OLA en de regeringstroepen in Oromia. Twee onderhandelingsrondes tussen vertegenwoordigers van het OLA en van de Ethiopische regering – een eerste eind april-begin mei 2023 en een tweede in november 2023 – blijven zonder resultaat. Telkens escaleert het geweld na het mislukken van de onderhandelingen – beide partijen voeren hun gewapende acties op in een poging hun respectievelijke onderhandelingsposities te versterken –, waarbij burgerdoden vallen. Daarnaast leiden ook de spanningen tussen de Oromo en de Amhara tot meer aanvallen op burgers. In het grensgebied tussen de regionale staten Oromia en Amhara en in het westen van Oromia voeren gewapende groepen, voornamelijk het OLA en etnische Amharamilities – gekend als Fano – aanvallen uit op respectievelijk Oromo- en Amharaburgers.

Na de mislukte onderhandelingen doet zich een geografische verschuiving van het conflict voor van plattelandsgebieden in het westen van Oromia naar centraal Oromia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de regio Oromia hoofdzakelijk plaatsvindt in de zones Oost-, West-, Noord- en Zuidwest-Shewa, alsook in de zones Kelem-, West-, Oost- en Horo Guduru-Wollega.

Voor de periode van 1 november 2022 tot en met 31 januari 2024 registreert ACLED 787 incidenten en 2.475 dodelijke slachtoffers in de regio Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 389 incidenten als battles, 26 als explosions/ remote violence en 363 als violence against civilians. De helft van het door ACLED geregistreerde geweld betreft confrontaties tussen twee gewapende groepen, voornamelijk maar niet uitsluitend tussen de Ethiopian National Defense Force (ENDF) en het OLA. Iets minder dan de helft betreft geweld gericht tegen burgers. ACLED beschouwt 374 incidenten als civilian targeting – gewelddaden waarbij burgers “the main or only target” zijn –, waarbij 1.004 dodelijke slachtoffers vallen. Zowel regeringstroepen, het OLA als andere gewapende groepen plegen gewelddaden tegen burgers. Burgers, in het bijzonder mannen, worden het slachtoffer van willekeurige arrestaties, langdurige detenties en buitengerechtelijke executies door regeringstroepen louter op verdenking van lidmaatschap, sympathie of het verstrekken van materiaal en informatie aan het OLA. Het federale leger maakt ook gebruik van drones die hun tol eisen onder de burgerbevolking. Het OLA maakt zich op zijn beurt schuldig aan het aanvallen, ontvoeren (tegen losgeld) en doden van Amharaburgers, regeringsfunctionarissen en personen met (vermeende) banden met de overheid.

Ethiopië telt naar schatting vier miljoen ontheemden, vooral in de regio's Somali (29,6 %), Oromia (29,5 %) en Tigray (27,4 %). IOM registreert tussen augustus en september 2023 naar schatting 1.023.439 IDP's in de regio Oromia. Volgens cijfers van de regionale autoriteiten verblijven in februari 2024 ongeveer 1,5 miljoen ontheemden in Oromia. Conflicten zijn de belangrijkste reden voor ontheemding in Oromia, gevolgd door sociale spanningen.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Uit uw verklaringen blijkt dit niet het geval te zijn, u heeft immers familie en kon werken in uw geboortedorp, en brengt zelf geen argumenten aan die zouden wijzen op persoonlijke omstandigheden die de ernst van de bedreiging in uw hoofde zou verhogen.”

De informatie, vermeld in het verzoekschrift, ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard aan te tonen dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse onjuist en/of achterhaald zou zijn. In deze analyse wordt terdege rekening gehouden met onder meer de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Ethiopië, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in de regio Oromia in het bijzonder.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de “persoonlijke omstandigheden” niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker toont door louter te wijzen op zijn herkomst uit Oromo evenals naar zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en door verder zijn geslacht te benadrukken, de vaststellingen onder 2.3.6. mee in acht genomen (supra), geenszins persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Met betrekking tot de door verzoeker opgeworpen kwetsbaarheid en het bijgebracht medisch attest, besluit de Raad dat verzoeker met deze elementen geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad stelt immers vast dat de voorliggende medische attesten en getuigenverklaring van verzoekers voormalige vriendin aangaande zijn toestand met vermelding van een depressie, sociale fobie en enkele symptomen waaronder angst en zelfmoordgedachten alsook van een matige depressie volgens de BDI-II methode met symptomen zoals pessimisme, gevoelens van bestraffing, negatieve gevoelens tegenover zichzelf, energieverlies, prikkelbaarheid, concentratieproblemen en vermoeidheid, uitsluitend lijken te zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen zonder dat kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op verzoekers eigen verklaringen ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. In casu blijkt niet duidelijk op welke manier de mentale problemen van verzoeker en het gegeven dat hij antidepressiva inneemt hem bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst - alwaar hij over een uitgebreid netwerk beschikt - in die mate dat deze tot gevolg zouden hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er blijkt uit de voorliggende (medische) stukken niet concreet dat verzoekers mentale gezondheid dermate precair is of zodanig is beschadigd dat hij, in vergelijking met andere burgers in de regio Oromio, over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen, te meer gelet op zijn familiaal netwerk aldaar zoals supra aangehaald. Uit de medische attesten blijkt evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidsproblemen dermate is aangetast dat hij minder weerbaar is of dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid nu overigens niet wordt aangevoerd laat staan aangetoond dat verzoeker niet verder zou kunnen opgevolgd worden in zijn land van herkomst of dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk worden geweigerd.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Amhaars machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van de rechten van verdediging aannemelijk gemaakt gelet op het geheel van voorgaande bevindingen waaronder die onder 2.3.6. en 2.3.7. (supra).

2.3.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.13. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.14. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU